

Laura Ensi

SPOLOČENSTVO

TAJOMSTVO HAVRANÍCH KRÍDEL

III
MAXIM

MÁME RADI BESTSELLERY

**Spoločenstvo
Tajomstvo
havraních krídel**

Laura Ensi

Copyright © Laura Ensi 2023
Cover Photo © Marián Horňák

ISBN 978-80-8282-008-2

*Pre všetkých, ktorí veria, že na konci najčernejšej noci
začína najjasnejší deň.*

*A pre tých, ktorí sa neboja spraviť rozhodnutie,
nech by ich malo doviest' kamkoľvek.*

Vy rozhodujete o svojom živote, nikto iný.

Venujem Tinke, Stanleyemu a Catty.

Stál bokom, ukrytý medzi stromami tak, aby ho nezbadali. Ticho počúval ich rozhovor a zvažoval, čo urobí. Tie dve dievčatá boli mladé, obe mali život pred sebou, no len jednej z nich bol dopriaty. Pred jeho očami sa odohrávalo najdôležitejšie životné rozhodnutie. Odíde to dievča s tým druhým? Rozhodne sa počúvnuť, čo malo nadené v kartách života, alebo odmietne a zvolí si nový osud?

Vedel, že by to nemal dopustiť. Nemal by jej dovoliť odísť odtiaľto. Čo bolo raz vzaté, nesmie sa vrátiť späť. Lenže jeho Bohyňa tu nebola. Nestála vedľa neho, nešepkala mu, čo má spraviť. Nechala rozhodnutie na ňom, tak ako aj pred mnohými rokmi.

A on nechal rozhodnutie na dievčati. Ona teraz rozhodovala o jeho živote, o jeho budúcom bytí.

Vydýchol si, keď videl, ako dievčina vložila svoju dlaň do dlane tej druhej. Usmiali sa na seba, akoby sa poznali tisícky rokov, no po prvý raz sa stretli pred pár minútami tu.

Zabije ťa to. Prečo ju nechávaš odísť? ozval sa mu v mysli hlas jeho priateľa.

Chce žiť. Tak jej to dovolím, odpovedal mu.

Jej žitie ťa bude stáť život. Tvoju dušu. Stojí ti to za to? Stojí ona za to? Aj tak jej to dá len pár rokov navyše a potom si Ríša mŕtvych vezme, čo jej patrí.

Ty o tom nerozhoduješ, obrátila sa na jeho spoločníka Biela vlčica. Postavila sa pred nich a cez plece sa obzrela na odchádzajúce dievčatá. *Nespravil by si to isté, keby šlo o jedného z tvojich?*

Muž nešťastne sklopil zrak a spustil plecيا. *Spravil.*

Tak vidíš, obdarila ho vlčica zvieracím úškrnom. *Všetci ich milujeme rovnako. Nie nadarmo nad nimi neustále bdieme.*

Takto však zomrie aj ona. Len sa to oddiali o niekoľko rokov.

Jeho priatelia sa na neho spýtavo pozreli. Jeden svojimi ľudskými očami, druhá zvieracími. A on im pohľad opätovoľ. Bohyňa nezasahovala. Znamenalo to, že sa rozhodol správne. Aspoň v to veril. Na dlani sa mu zjavilo čierne pierko. Po vetre ho poslal k dievčaťu, ktorému sa zachytilo vo vlasoch. Nevšimlo si to. Len ďalej silno zvieralo ruku svojej novej kamarátky.

Je silná. Omnoho silnejšia, ako som kedysi býval ja. Zostáva nám aj tak už len pár rokov, kým Strom života úplne stratí svoju silu. Verím, že ona bude v nastávajúcom boji o záchranu života dôležitejšia, akoby som bol ja.

Všetci traja upriamili svoje pohľady na les za sebou. Vlčica sa potichu vytratila a jeho priateľ ho potľapkal po pleci a stratil sa v húšti. Zostal tam len on. A tak sa mlčky vrátil k pozorovaniu. Videl, ako dievčatá dorazili k portálu a ako cez neho obe prešli. Pocítil nitku života, ktorá sa oddelila z jeho hrude a pripojila sa k jednej z dievčín. Sledoval, ako sa portál pomaly zatvára a ako v ňom mizne kus jeho duše.

*„Prorok," vravím, „tvoj hlas desí! – hovor však, nech ktokoľvek si,
nech ťa za mnou zoslal diabol či len lejak, ktorý tne,
mne, čo znášam nezlomene toto strašné osamenie
v dome, kde ma mučia tiene – prezrad' teraz úprimne,
či raz nájdem pokoj duše. Prosím ťa, vrav úprimne!"
Havran kráka: „Veru nie."*

E. A. Poe

1. časť

Telo a duša

1.

Počujem, ako si Odette dolu hundre, keď sa jej nedarí zapnúť kávovar. Trieska hrncemí a nadáva ako posledný hulvát a nie dobre vychovaná mladá dáma, ako si ju predstavuje jej otec. *Náš otec*. Odette je všetko, len nie dobré a slušné dievča, respektíve už žena, keďže minulý mesiac oslávila svoje dvadsiate narodeniny a vyhlásila: „Mám dvadsať, som dospelá a beriem život do vlastných rúk!“ Následne na to vyvrátila celý obsah svojho žalúdka do záchoda a zaspala na studenej dlažbe. Presne taká bola moja najlepšia kamarátka, moja sestra – krásna, inteligentná, ambiciózna a s extrémne zlou toleranciou na alkohol.

Vykuknem z okna. Farebné lístie zdobí všetky chodníky a koruny stromov sa zohýbajú pod náporom studeného a silného vetra. Zo skrine vytiahnem obľúbené čierne džínsy, oblečiem si tmavomodrý pulóver a vlasy si prečešem kefou. Pozriem na všetky tabletky, ktoré by som podľa predpisu mala užiť. Vezmem ich do ruky a prejdem do kúpeľne. Ako každé ráno, aj dnes sledujem, ako po jednej dopadajú

na dno smetného koša, k svojim priateľkám z predošlých dní. Vrátim sa nazad do izby a ešte si usteliem. Nenávidím nechávať po sebe rozhádzaný paplón, prečo sa mi Odette vždy smeje, pretože ona si necháva rozostlané hádam stále. Vraj načo si bude ustieľať, keď si aj tak do tej posteľe potom znova ľahne.

Pri vankúši opäť nájdem čierne pierko. Už sa nad tým ani nezamýšľam. Počas všetkých tých rokov som nedokázala prísť na to, ako je možné, že sa každé ráno jedno zjaví pri mojej hlave. Iba som to zaškatulkovala k sérii zvláštností v mojom živote. A je ich teda požehnané.

Zídem dole do kuchyne, zo skrinky vyberiem hrnček a vložím ho do kávovaru.

„Ja to nikdy nepochopím! Mňa tie elektrospotrebiče musia nenávidieť,“ oborí sa na mňa Odette.

„Alebo jednoducho vedia, že si rozmaznaná, tak sa ti snažia aspoň trochu sťažiť život.“

„Ja nie som rozmaznaná!“

„Ale isteže si, *princezná*.“

Vyplazí na mňa jazyk a namosúrene odfrkne. Hovorím jej tak vždy, keď ju chcem trochu vytočiť. Princezná – ako princezná Odette z Labutieho jazera.

„A ty si protivná, *Corneille*.“

Vytiahne na mňa starú stredoškolskú prezývku a pichne ma pri srdci. Nie každý mi to hovoril s takou láskou ako Odette. Mnohí na mňa túto prezývku pokrikovali, lebo sa ma báli. A ja som netušila prečo. Možno mi prezývka *Vrana* prischla kvôli môjmu štýlu obliekania. Nosím totiž len tmavé oblečenie – vo svetlých farbách sa jednoducho cítim zle. A ani sa nehodia k mojej mŕtvolne bledej pokožke a šedivým vlasom.

Moje vlasy a pokožka. Ďalšie body na zozname bizarností môjho života. Pokožku mám bledú, ba priam bielu. Nikdy sa neopálím. Čo je však najzvláštnejšie, nepresvitajú mi cez ňu žily. Akoby tam neboli. A moje šedivé vlasy? Ak sa ma aspoň raz do týždňa niekto nespýta, kde kupujem farbu, že vyzerá tak prirodzene, považujem to za výhru. Ťažko niekomu vysvetliť, že máte také vlasy odjakživa. Respektíve, v mojom prípade aspoň odkedy si pamätám.

„Kam si sa zatúlala, *Maëlle*?“

Pozriem sa na Odette a myknem plecami:

„Len som sa zamyslela.“

Nadvihne obočie, no nechá to tak. Spoločne sa naraňajkuje, následne odpraceme riad a poberieme sa do chodby. Odkedy sa Odette ako *nezávislá mladá žena* rozhodla „prepustiť“ služobníctvo svojho – *nášho* – otca, tento dom je veľmi pustý. Aspoň teda cez týždeň. Cez víkend sem všetci prídu – upratovačky, kuchár, záhradník. Tak sa s nimi moja najlepšia priateľka dohodla. Nechajú si plat, aký mali doteraz, nič nepovedia otcovi a cez víkend nás sem môžu chodiť kontrolovať, aby

mali srdce na mieste. Nie všetci na to ochotne pristúpili, no keď si raz Odette niečo zmyslí, ťažko sa jej to vyhovára.

„Hodím ťa do nemocnice?“ spýta sa ma a ja len prikývнем. Nevieм, čo iné by som robila. Nechodím na vysokú ako Odette, nedokázala som si po strednej nájsť nič, čo by som chcela študovať, aspoň nie na miestnej univerzite. A nakoľko tu Odette ostala, chcela som zostať aj ja.

„Dnes mám dlho školu a potom robím v kaviarni až do desiatej.“

„To je v pohode, z nemocnice sa prejdem peši.“

„Nepôjdeš autobusom? V tomto počasí je to fakt des chodiť po svojich, ešte k tomu takú diaľku. Kedy si konečne spravíš vodičák?“

„Nezačínaj s tým zase,“ frustrovane odfúkнем, „nechcem šoférovať.“

Odette len mykne plecом a zapne si pás. Naštartuje a naladí rádio.

„Čo podnikneme cez víkend?“

„Je pondelok a ty už zvažuješ, čo budeme robiť cez víkend?“

„No čo? Potrebujem sa nejako zamestnať a mať niečo, na čo sa môžem tešiť počas ďalšieho nudného a ubíjajúceho týždňa. Nikdy nepochopím, ako môžeš každý deň robiť to isté a nenudiť sa.“

„Ja mám svoju prácu rada.“

„Mhm-hm. Lebo si pošahaná.“

„Ty tiež, inak by si so mnou nebývala.“

„Si moja sestra, musím.“

Obe sa zasmejeme a Odette na mňa sprisahanecky žmurkne.

„Nákupy?“

„Čože?“

„No cez víkend. Chceš ísť na nákupy?“

„A ty?“ Prevrátim oči. Neznášam, keď na mňa vybaľuje tieto hlúpe otázky.

„Inak by som sa ťa nepýtala.“

„Maëlle chce ísť nakupovať? Čo sa preboha stalo?“

Nechcem ísť nakupovať, obchodáky z duše nenávidím, no viem, že Odette ich miluje, a keď jej slúbim spoločné nakupovanie, bude sa z toho tešiť celý týždeň.

„Potrebujem nové topánky – tieto mi premokajú.“

Jedným okom mrkne na moje okopané čierne vysoké bagandže a prikývne:

„Máš pravdu. Rozhodne potrebuješ nové.“ Na jej tvári sa rozleje úsmev a ticho zapiští: „Jupí, nákupy!“

2.

Keď vojdem do nemocnice a vyveziem sa na najvyššie poschodie, sestričky odo mňa bočia pohľadom a ticho si šepkajú. Niektoré ma síce pozdravia kývnutím hlavy, no viem, že ma nemajú rady alebo sa ma boja. Za tie roky som si zvykla, že odo mňa väčšina ľudí radšej bočí. Akoby zo mňa vyžarovala energia, ktorá ich odo mňa odháňa, akoby im ich vnútro našepkávalo, že sa ma majú strániť. Že so mnou niečo nie je v poriadku.

Zájdem za roh a vojdem do prvej miestnosti. V izbe sa nachádzajú tri nemocničné posteľe, všetky sú obsadené. Ženy driemu, ani si nevšimnú moju prítomnosť. Chvíľu počkám, či sa nezobudia, a potom sa poberiem vedľa. V druhej izbe už na mňa nedočkavo čaká moja dobrá priateľka Ivette.

„Maëlle, moja drahá,“ starecký hlas sa nesie izbou a ja jej venujem úsmev.

„Zdravím, Ivette, ako sa dnes máte?“

„Ty mi povedz, moja milá, nastane dnes môj čas?“ Túto otázku mi kladie každý deň, už tretí mesiac. A ja vždy odpovedám rovnako.

„Nie, dnes ešte nie.“

Smutne sa pousmeje a prikývne. Vytiahnem z kabelky časopisy, ktoré som jej priniesla, a rozložím ich na stôl.

„Volali ste s vnúčatami?“

„Ach, áno. Nemali však na mňa čas. Kto sa im môže čudovať? O starú bláznivú babizňu, ako som ja, už nemá nikto záujem.“

„Ale, Ivette, takto nehovorte.“

„Maëlle, drahá, keď si raz odžiješ to, čo ja, nič na svete ťa už neprekvapí. Je to kruté miesto, no existujú ľudia a momenty, ktoré ti dodajú silu na to prebiť sa ním. Prebiť sa životom a nevzdať sa. To je zo všetkého to najdôležitejšie – nikdy sa nevzdávať.“

Ivette sa načiahne za jedným z časopisov a začne v ňom listovať.

„Tie dnešné celebrity už ani nevedia, čo so sebou porobiť. No pozri sa na ňu! Do čoho sa to navliekla?!“ ukazuje mi fotografiu akejsi popovej speváčky a ja len pohoršene pritakám. A v tom to pocítim.

Poznám to nutkanie, nezažívam ho prvýkrát. Je to, akoby ma niečo volalo, akoby to odo mňa chcelo, aby som za tým išla. Ivette sa na mňa pozrie, vidí, ako zamrznem, a len kývne rukou.

„Bež, dievča, teraz ťa potrebuje niekto iný.“

Postavím sa zo stoličky ako v tranze a prechádzam izbou a celou chodbou až dole, na nižšie poschodie. Volanie neprestáva, a tak otvorím dvere a vojdem dovnútra. Všetky posteľe sú opäť obsadené, tentoraz však mužmi. Podídem k prostrednej

a pozriem sa na neznámu tvár. Toho muža museli priviesť niekedy cez víkend, možno dnes skoro ráno. Ťahá ma to k nemu, akoby som bola ryba zachytená o rybársky háčik a niekto sa ma snažil pritiahnúť udicou až na breh. Muž je celý poobväzovaný, viečka má napuchnuté, na čele sa mu hromadí pot. Vezmem handričku a namočím ju do studenej vody pripravenej na stole. Vyžmýkam ju a priložím mu ju na čelo. Stlačím tlačidlo, aby som privolala zdravotnú sestru. Poutieram mu pot a potom mu stále dookola prikladám studené obklady. Niektorí ľudia umierajú v tichosti ako tento muž. Je zatažko povedať, či trpí bolesťami alebo je utlmený liekmi, popáleniny pod jeho obväzmi však naznačujú, že si doslova prešiel peklom. Vypukne hurhaj. Sestričky po sebe pokrikujú, volajú na lekárov, ktorí sa rýchlo prebývajú k posteli. Mňa si nikto nevšíma, už si na mňa zvykli. Postávam bokom, aby som im nezaťažala. Robia si svoju robotu, pokúšajú sa zachrániť niekoho, na koho si však už smrť spravila svoj nárok. Nespúšťam pohľad z toho muža, neustále ho pozorujem, i keď mi občas do zorného poľa vbehne nemocničný personál. A potom to znova pocítim. Akoby sa nado mnou roztvorilo nebo a zároveň sa podo mnou prepadla celá zem. Mužovi z úst unikne posledný ston a otvorí oči. Hľadá priamo na mňa. Vidím, že roztvorí dľaň, akoby mi ju núkal, akoby chcel, aby som ho za ňu uchopila a odišla s ním. Potom naposledy vydýchne, viečka sa mu zatrepocú a jeho oči sa na mňa len ďalej bezducho pozerajú. Nebo sa zatvorí a zem sa prestane triasť. Tento svet práve opustila ďalšia duša.

Akoby z dialky počujem lekára skonštatovať smrť. Pomaly, ako v tranze, vyjdem na chodbu. Keď sa za mnou zatvárajú dvere, počujem sestričky šepkať jediné: „La mort.“

Smrť. Tak ma tu všetci volajú.

3.

Utorkové ráno je rovnaké ako každé iné, a predsa je niečím odlišné. Odette si nahlas spieva v sprche. Teší sa, pretože jej odpadla prvá hodina a nemusí sa teda nikam naháňať. Rozhodla som sa pobudnúť s ňou, než pôjde do školy. Niežeby som nutne potrebovala zaviesť do nemocnice, no vonku sa spustil taký lejak, že pešo sa mi veru chodiť nechce. Sedím pred zrkadlom a zvažujem, či sa mi oplatí maľovať sa alebo nie. Nezvyknem si nanášať mejkap, ale dnes sa rozhodnem pre hrubú čiernu linku, ktorá nechá ešte viac vyniknúť moju bledú pleť a sivé oči.

Moje oči... ďalšie z môjho zoznamu. Sú sivé, podobne ako vlasy. Akoby im chýbala farba, akoby sa len zabudli zafarbiť. Podobne ako všetko, čo je na mne. Akoby som na tento svet prišla nedokončená, ako odtlačok niečoho, čím som skutočne mala byť.

Odkedy si pamätám, cítim, že je so mnou niečo nesprávne. Nemyslím mentálne či fyzicky, aj keď i nad tým by sa dalo polemizovať. Ale tak celkovo – čo sa týka života. Stále ma prenasleduje pocit, že sem nepatrím. Na toto miesto, do tohto sveta, do môjho života. Nikdy ma nezaujímalo to, čo ostatných – nákupy, filmy, seriály, dovolenky. Nič z toho ma nedokáže vnútorne naplniť. Všetok čas, čo som počas strednej trávila doma, som zvyčajne venovala štúdiu. V priebehu piatich rokov som sa naučila sedem nových jazykov. Hovorí sa, *kolkými jazykmi hovoríš, toľkokrát si človekom*, no ja sa človekom byť necítim, aspoň nie plnohodnotným ako Odette. Pripadám si ako kúsok puzzle vhozený do zlej škatule. Akoby niekto poskladal celý obraz a mňa len dotlačil na miesto zívajúce prázdnotou. Sformoval ma tak, aby som zapadla, no nikdy som do tej skladačky nepasovala. Okrem Odette nemám poriadnych priateľov. Zvyčajne sa bavím s jej skupinkou známych, no viem, že ma nemajú radi, podobne ako všetci ostatní. Jediní, ktorí strpia moju prítomnosť, sú Odette, umierajúci pacienti na nemocničných lôžkach a Jerry, ktorý pracuje v márnici. Zvyčajne spolu trávime obednú prestávku, zatiaľ čo nás obklopujú studené kovové boxy, ktoré ukrývajú schránky, v ktorých kedysi sídlilo to, čo nás skutočne robí ľuďmi – duša.

Občas sa ma ľudia zvyknú pýtať, čo chcem robiť neskôr so svojím životom, keď ma omrzí pracovať pre sociálne oddelenie a dozeráť na dlhodobu ležiacich alebo umierajúcich pacientov. No ja pre nich nemám odpoveď. Som múdra, viem to o sebe. Dokázala by som sa naučiť čokoľvek, čo by som si zaumienila. Keby som chcela, mohla by som sa stať lekárkou. Lenže ja v ničom nedokážem nájsť uspokojenie. Okrem mojej zvláštnej práce. Cítim sa lepšie, keď sa môžem porozprávať s Ivette, keď smiem upokojiť ľudí, ktorí sa boja smrti, keď môžem byť pri nich v momente, kedy by každý iný radšej odvrátil zrak. Chcem tam byť pre nich, pretože v kútiku

duše dúfam, že aj pre mňa tu niekto bude, keď nadíde môj čas. A viem, že mi ho veľa neostáva.

Mám ten pocit, pretože vo mne niečo kričí ako inštinkt. Ako keď matka vycíti sekundu pred nešťastím, že jej dieťa si ide udrieť hlavu a ochráni ho svojou dlaňou. Alebo ako keď si pre istotu štiknete lístok v MHD, hoci bežne cestujete načierno, pretože vnútorne tušíte, že nastúpi revízor. Alebo keď sa ráno, pred odchodom do školy, zobudíte so zvláštnym pocitom, že vám profesorka nachystala neočakávaný test. Podobne to cítim aj ja. Akoby mi smrť dýchala na krk a čakala, kedy sa k nej konečne otočím čelom.

„Maëlle! Dnes chceš tuším naplniť význam svojej prezývky!“ Odetina hlava vykukne spoza mojich dverí a premeria si ma od hlavy po päty. „Stáva sa z teba gotička alebo čo?“

„Nie,“ zasmejem sa, „len som chcela trochu zmenu.“

„To vidím,“ podíde ku mne a do svojich prstov vezme môj vrkoč. Prebehne po čiernom pierku, ktoré som do neho vplietla, a naše oči sa stretnú v zrkadle: „Chceš sa podobať na svoju obľúbenú mytologickú bohyňu?“

„Ak myslíš Morrigan, ktorej meno si nikdy nevieš zapamätať, tak ktovie – možno aj áno. Predsa len je to po istej stránke i bohyňa smrti.“

„Niektu tu má pochmúrnú náladu,“ štuchne do mňa prstom a vytiahne telefón, „to však neznamená, že ti to dnes extrémne nepristane! Takto by si sa mala maľovať častejšie, všetci z teba pôjdu do kolien. A my dve si konečne po sto rokoch spravíme spoločnú fotku.“

„Odette! Veď sme sa fotili v nedeľu!“

„Hovorím, že po sto rokoch!“

Urobí niekoľko fotiek a potom s natešeným výrazom vybehne z mojej izby. Nezabudne mi nakázať, aby som sa ešte narúžovala, a tak vytiahnem čiernu tubu ukrývajúcu tmavoružovú farbu a pretriem si ňou pery. Ktovie prečo mám tak čudne zovretý žalúdok, keď si čo i len pomyslím na dnešné popoludnie?

Deň je rovnako upršaný ako ráno. Zo sivých mrakov, ktoré sa tiahnu po celej oblohe, neustále kvapká a mne je ešte väčšia zima ako obyčajne. Celý čas, čo trávim v nemocnici, sa radšej ani nepozieram von. Ešteže mi Odette sľúbila, že sa po mňa zastaví cestou zo školy. Dnes, našťastie, nikto nezomiera, a tak prechádzam od jedného pacienta k druhému a s každým sa aspoň dvadsať minút rozprávam. Jerry si nadnes vzal voľno, takže obedovú pauzu trávim v jednej z nemocničných

izieb. Nemám chuť sedieť v spoločnom bufete a ani obedovať vonku na chodbe. Ivette ma ponúkne svojimi dobre schovanými keksíkmi, ktoré jej občas nenápadne prepašujem, a tak si z nich pár vezmem.

„Kedy mi privedieš ukázať nejakého svojho krásavca? Alebo sa nebudaj za mňa hanbiš?“

Keksy sa mi zaseknú v hrdle a ja sa rozkašľem:

„Ivette, veď predsa viete, že ja žiadneho *krásavca* nemám.“

„To hovoríš vždy, no ja tomu neverím. Aby taká pôvabná mladá dáma bola sama... Čo už je to len za svet.“

Pousmejem sa a nakloním sa k jej uchu:

„Mám dojem, že muži majú zo mňa strach.“

„Jó, moja milá, keby si videla, ako sa mňa muži báli! Ale to preto, že som každému vždy priamo povedala, čo si o ňom myslím. A chlapi nemajú radi, keď im žena povie pravdu do očí. No musíš vydržať, moja zlatá, a potom si ňá nájde niekto, ako bol môj Adélar. To bol teda muž! Silný, odvážny a láskavý. Vždy sa pozeral pravde priamo do očí a čo je hlavné, miloval mňa a naše deti najviac na svete. Kiežby mi ho tá vojna nebola vzala. Ale už čoskoro sa s ním znovu uvidím. Na ničom inom už aj tak nezáleží.“ Po líci jej stečie slza a mne zovrie hrdlo. Niekedy je láska rozdelená tak krutým spôsobom, a predsa pretrvá aj naprieč časom.

Okolo piatej si zbalím všetky veci a vyjdem von pred budovu nemocnice. Obuje sa do mňa studený vietor a ja si fúknem na skrehnuté ruky. Dážď ťľahá do všetkých strán, sledujem zúrivé kvapky dopadajúce do mlák, ktoré sa vytvorili po celom parkovisku. Vyzerám Odettino auto, no v tej tme a daždi nič nevidieť. Pozriem sa na čas na svojich hodinkách. Mala by prísť každú chvíľu. Dívam sa na budovu nemocnice – svetlá v izbách sa zasvecujú, počujem krik malých detí a rozmyšľam nad tým, aké je zvláštne, že na jednom mieste ľudia zomierajú, aj sa rodia. Ako smrť a život pracujú ruka v ruke. Ako to príroda zariadila, že za to, čo zobrala, niečo vždy vráti späť.

Začujem hlasité trúbenie auta a pozriem smerom k parkovisku. Odette zaparkovala pred hlavnou bránou, a tak sa dám do rýchleho behu, hoci viem, že mi to nezabráni zmoknúť. Rukou si pridrižiam kapucňu, aby mi ju neodfúklo, a pozerám si pod nohy, aby som šliapala do čo najmenšieho počtu mlák. Odrazu však do niečoho vrazím. Sila nárazu ma odsotí a ja sa zapotácam. Pred pádom ma zachráni dve ruky, ktoré ma zachytia.

„Prepáčte!“ zakričím, aby som prehlušila hukot dažďa a zdvihnem zrak. Zostanem neveriacky hľadieť do očí muža, ktorý ma drží. Nedokážem od neho odtrhnúť zrak. Vidím, ako sa jeho výraz mení z prekvapeného na nechápavý. Stále ma zvlieka, akoby si nebol istý, či pred sebou nevidí ducha.

„Nosíte kontaktné šošovky?“ pýtam sa, hoci si uvedomujem, aká je to hlúpa otázka. Muž, teda skôr mladík, možno tak v mojom veku, však vôbec neodpovedá. A tak tam stojíme a zmáča nás dážď a mňa z akéhosi prazvláštneho dôvodu prepadne pocit, akoby som bola doma. Jeho dve silné ruky stále zvierajú môj kabát, pohľadom prechádza po mojej tvári, kontroluje ju, možno sa snaží zapamätať si ju podobne, ako som si v priebehu pár sekúnd uložila do pamäti ja tú jeho.

Ozve sa zatrúbenie, za ktorým nasleduje Odettin krik:

„Maëlle, pohni kostrou!“

Muža mykne a v momente ma pustí, akoby náhle precitol. Cúvnem, dážď mi zmáča tvár, cítim, ako mi kvapky stekajú po nose a perách a dopadajú na zem.

„Ešte raz mi prepáňte,“ šepnem a dobehnem k autu. On tam ostáva stáť, civie na miesto, na ktorom som ešte pred chvíľou stála, nehýbe sa, len mokne.

„Kto to bol?“ vyzvedá Odette, kým si zapínam bezpečnostný pás.

„Neviem,“ poviem jej, no vo vnútri cítim, že toho muža poznám. Je zapísaný niekde hlboko v mojom vnútri a jeho oči – tie prazvláštne oči – ukrývajú odpovede na moje otázky.

4.

Týždeň uplynie rýchlo. Už to tak býva, keď je váš život jeden veľký stereotyp a dni sa vám zlievajú do jedného. Chodím pravidelne do práce, Odette do školy a na brigádu, zvyčajne sa spoločne navečeriame alebo pozeráme nejaký film, kým Odette nezalomí na mojom pleci a ja ju potom polomŕtvu nasilu neodtlačím do postele. Zvykla som si na úlohu tej staršej a dospelšej, hoci sme takmer rovnako staré. Odkedy odišiel Fabien Bissett a nechal svoje dve dcéry – jednu vlastnú a druhú adoptovanú – len v rukách služobníctva, začali sme žiť naše životy po svojom.

Myslím, že toto je prekliatím bohatých. Samota. Fabien môže mať všetko, na čo len pomyslí, vďaka tomu, že je úspešným majiteľom viníc snáď po celom Francúzsku. A verí v to, že keď Odette dopraje všetko materiálne, po čom túži, tak jej v živote už nič viac chýbať nebude. Lenže Fabien sa mylí, tak ako sa mylí mnoho ľudí, ktorí veria v to, že peniaze dokážu vyriešiť každý problém. Isteže, život s nimi je o dosť ľahší, no je aj plnohodnotný? Odette celý život netúži po ničom inom, len mať stálu rodinu, niekoho, komu sa môže večer vyrozprávať, niekoho, o kom vie, že pri nej bude stáť. Ja sa snažím suplovať jej rodinu najviac ako viem, no tuším, že to nestačí. Nie, keď vidím slzy v jej očiach vždy, keď dotelefonuje s Fabienom. Nie, keď jej pohasne úsmev zakaždým, keď pozrie na fotku svojej mamy zarámovanú na stene nad dverami. Akoby neustále na tento dom dozerala, hoci ho opustila už pred mnohými rokmi – a viac sa už neotočila späť, ani k svojej päťročnej dcére. No jej odchod nezasiahol len malú Odette, ale aj Fabiena. Muža, ktorý musel od toho momentu zastávať nielen rolu otca, ale aj matky, čo však, nanešťastie, nedopadlo podľa jeho ani Odettiných predstáv.

„Maëlle! Poď sem, rýchlo!“ začujem priateľkin hlas zo záhrady. Vyjdem von a nájdem ju klačať na zemi. Niečo jej leží v dlaniach a ona sa to snaží chrániť pred silným vetrom.

Podídem k nej bližšie a uvidím drobné vtáčatko sotva pokryté jemnou vrstvou čierneho peria.

„Vezmime ju rýchlo dovnútra,“ poviem a spoločne vjdeme do kuchyne. Obe už presne vieme, čo máme robiť. Nie je to prvé mláďa vrany či krkavcovitého druhu, ktoré zachraňujeme. Za posledné roky sme ich na našej záhrade objavili desiatky. Akoby vedeli, kam majú spadnúť. Alebo akoby ich sem niekto nosil, lebo vedel, že sa o ne postaráme. Keď je všetko nachystané, malé vtáčatko umiestnime do papierovej škatule. Keď sa trošku aklimatizuje a podrastie, dáme ho na pár dní do klietky a keď bude úplne fit, vypustíme ho nazad do voľnej prírody.

„Možno by sme sa tým mali živiť,“ podotkne Odette.

„Zachraňovaním vtáčikov?“

„Zachraňovaním životov.“

„No lenže to by si ty musela mať bunky na biológiu a nemohla by si odpadávať pri pohľade na akúkoľvek krv a mňa by sa museli všetci prestať deštr. Už vidíš, ako sa niekto dobrovoľne zverí do rúk niekomu, koho prezývajú Smrť.“

„Za pokus by to stálo,“ nevzdáva sa.

„Možno v inom živote,“ mrknem na ňu. „V takom, kde aj reálne budeš musieť pracovať, nie si len dokazovať, že to vieš,“ podpichnem ju.

„Hej! Hovoríš to, akoby sme obe neboli rovnako bohaté.“

„Vieš, že to tak nie je.“

„Ale je! Si Bissettová rovnako ako ja. Dnes aj tak záleží len na tom, čo je napísané na papieri. Takže nám ostáva čo?“

„Vymyslieť si novú prácu, ktorú by sme mohli vykonávať spoločne?“

„Áno, aj to. Ale hlavne?“

„Ale hlavne?“ nechápavo na ňu hľadím.

„Nákupy! Okamžite sa šmykaj obliecť, o pätnásť minút vyrážame!“

Pokrútim hlavou a rozosmejem sa:

„Ako rozkážete, princezná.“

Zagáni na mňa, a keď sa jej otočím chrbtom, silno ma tlačne po zadku. Hodím na ňu zamračený pohľad, no ona mi len vyplazí jazyk a začne si veselo hmkať.

Prechádzam sa po rozkvitnutej lúke. Všetko tu žiari, dýcha životom. Môžem cítiť vôňu lúčnych kvetov, počuť zurčanie potoka, ktorý sa nachádza za stromami. Srnky sa v tichosti pasú vôkol mňa a ja si vychutnávam horúce slnečné lúče dopadajúce na moju tvár.

Tento sen je tak veľmi odlišný od reality, ktorá ma čaká, keď otvorím oči. Mám rada, keď ma bráva na toto miesto. Vie, že je moje najobľúbenejšie, a ukazuje mi ho vždy, keď vycíti, že si potrebujem skutočne oddýchnuť. V poslednej dobe je to príchodo. Akoby bola únava votkaná do môjho tela, do mojej duše.

Objaví sa presne tak ako vždy, pár minút po tom, čo ma nechá vstúpiť do sna. Vyjde z portálu, na tvári neustále ten istý drzý úšľabok. Zo začiatku som ho tak veľmi nenávidela. Keď ma po prvý raz vzal sem, netušila som, čo sa deje. Myslela som si, že som sa zbláznila. Ponúkol mi jednoduchú dohodu – umožní mi spať, keď mu dám niečo, o čo ma požiada. Poslala som ho preč, odmietla som mu dať, čo žiadal. No insomnia, ktorou som trpela od príchodu k Bissettovcom, sa nezlepšovala, až som nakoniec bola nútená prísť na jeho dohodu. Inak by som zomrela od vyčerpania. A tak mi dal tri hodiny spánku denne, výmenou za čosi veľmi, veľmi cenné.

Keď sme uzavreli dohodu, verila som, že už ho viac neuvidím. A nie, že bude naprataný v každom jednom mojom sne. Neznášala som ho, lebo ma prinútil dať mu niečo, na čom mi najviac záležalo. Nenávidela som ho, pretože mi vždy kládol nepríjemné otázky a neprestal, kým na ne nedostal odpovede.

Rokmi sa však moja nenávisť voči nemu zmenila na iný cit. Priateľstvo. Ďalší bod na mojom zozname. Priateľstvo s temným bohom. No je to tak – buď som šialená a môj mozog dokázal vyprodukovať ozaj parádne bludy, alebo je náš svet niečo viac. Viac ako len zem obývaná ľuďmi. Viac ako len pár náboženstiev.

„Dnes si akási tichá,“ poznamená Necnom a premeria si ma od hlavy po päty.

„Myslela som na to, ako veľmi som ťa zo začiatku nenávidela.“

Pobaví ho to. Odhalí rad čisto bielych zubov a v očiach sa mu zaiskrí: „A teraz, drahá Corneille?“

Nedokážem ho odhovoriť od toho, aby ma tak prestal volať.

„Akoby si sa musel pýtať, ty a Odette ste mojimi jedinými priateľmi. I keď, ktovie, nikdy si mi nepovedal, za čo ma považuješ ty.“

„Moja manželka sa neustále pýta na to isté. Vy dve ste si v určitých veciach veľmi podobné.“

„Prečo ju sem niekedy neprivedieš? Rada by som ju spoznala.“

Úškrn mu zmizne z tváre, nahradí ho chladný neprístupný výraz.

„Na niektoré veci si musíš počkať, Corneille. Tak ako na sny. I sny bývajú zlé a dobré. Nočné mory striedajú sny plné farieb a dobrodružstva. Práve na tie ľudia čakajú po celý deň, na tie sa tešia, keď si večer líhajú do postele. A niekedy sa naopak nikdy nedostavia a prenasleduje ťa len tma a hrôza. No i to patrí k životu.“

„Prírodnáš svoju manželku k snu, na ktorý si musím počkať?“

„Nie, drahá Corneille, to tvoj život je ako sen. Je však len na tebe, či z neho vytvoríš žiarivú radostnú spomienku alebo nočnú moru.“

„Teba extrémne baví hovoriť v hádankách, všakže?“

Podíde ku mne a chyť ma za ruky. I vo sne cítim, aká je jeho pokožka horúca oproti mojej ľadovej. Jedným prstom mi nadvihne bradu a pozrie mi do očí: „Corneille, ty sa musíš zobudiť do života – a nezostáva ti na to veľa času.“

Obleje ma studený pot. Jeho slová vo mne zarezonujú. Cítim, že má pravdu, no netuším, čo spraviť.

„Stále na neho myslíš, však?“ preskočí odrazu na inú tému a mne prekvapene vystrelí obočie nahor.

„Ako to môžeš vedieť?“ pýtam sa, hoci je mi jasné, že pokiaľ Necnom chce, vie všetko.

„Nie je to také ťažké uhádnuť. Nevieš naňho zabudnúť, je to tak?“

Myknem plecami: „Nie je to jedno? Aj tak ho už viac neuvidím.“

„Tým by som si na tvojom mieste nebol taký istý, drahá Corneille,“ uškrnie sa, „vôbec by som si tým nebol taký istý.“